

Одного ранку мені зателефонувала знайома і сказала, що сьогодні ми йдемо до пані Олі. Я не знала про кого мова. Знайома пояснила, що у пані Олі день народження. Їй виповнилося 59 років. 39 з них жінка пролежала з діагнозом – неспецифічний інфекційний поліартрит та остеомієліт. Артрит призвів до деформації кісток і їхньої крихкості. Тому пані Оля навіть не може сидіти, лише лежить.

Записала: Іванка Рудакевич

НЕПОРУШНЕ ЛЕЖАННЯ

Уже ввечері ми задзвонили в двері дому Згромадження сестер Милосердя св. Вінкентія у Львові. Одним із служінь сестер є опіка над важкохворими. Заходимо у світлу кімнату. Бачу пані Олю в ліжку. Нас познайомили. Оля Лучко родом зі села Новосілки Тернопільської області. Хвороба вперше дала про себе знати кілька тижнів до закінчення навчання в школі. Молода дівчина звернулася до лікарів. Спочатку сказали їй, що це ревматизм, прописали ліки. Але після випускних іспитів довелося лягти в лікарню. Пані Оля розповідає:

“У перші роки хвороби, звичайно, було дуже важко. Спочатку я ще могла рухатися. З ліжка пересувалася на крісло, до нього підсувала друге крісло. І так по кріслах – до другої кімнати. Хотілося працювати, відчувати себе потріб-

ною суспільству. Я жила надією, що хвороба все-таки відступить і важко було змиритися з тим, що, можливо, не ходитиму. Перших три роки хвороби я ще ходила. Але потім злягла.

**ГОСПОДЬ ДАЄ СИЛУ
ПЕРЕБОРОТИ ВСЕ. НАВІТЬ
КОЛИ ТОБІ ВАЖКО НА
ДУШІ, ТО ВСЕ ОДНО БОГ
ТОБІ ДАЄ ЯКУСЬ ПОТІХУ**

Тоді я писала різні статті у місцеві газети. У відповідь приходили листи. Так я листувалася з різними людьми. У той час також вишивала рушники, серветки. Вночі читала і писала, а вдень, щойно розвиднілося, вишивала. Згодом зір погіршився.

Саме тоді, коли перестала ходити, помер тато. Доглядала мене мама. Постійно робила мені масаж, навіть коли мала зламану руку. О п'ятій годині дня, що би не робила, кидала все і масажувала мене. Згодом мама несподівано померла і мене доглядав брат.

Одного дня я слухала Службу Божу з Ватикану. І ось задзвонив домашній телефон. «Ви мене не знаєте, – каже незнайомий жіночий голос. – Хочу вас сьогодні завести у Зарваницю». Це була жінка з мого села. Вона мала у нас магазин. Про мою мрію – потрапити у Зарваницю, дізналася з моїх статей. Вона була онкохвора, і їй нещодавно зробили операцію. Сказала, що зараз приїде до мене, подивиться і вирішить, що робити.

Коли вона приїхала, то зрозуміла, що на візку мене перевезити не можна, бо кістки одразу ламають-

ся. Тоді вона взяла на «швидкій» ноші й так мене занесли в машину. Сказала, що маємо встигнути на Службу Божу, тому треба поспішати. З нами ще була моя сусідка. Та жінка їхала дуже обережно. Хвилювалася усю дорогу, хоч їхати недалеко: 18 кілометрів. Але ми встигли. Я висповідалася, причастилася. Місцеві, що там працювали, казали, що перший раз бачили, щоби на ношах когось привозили. Як я повернулася, то написала вірш, присвячений Зарваницькій Божій Матері”.

**Я НІКОЛИ НАВІТЬ НЕ
ПОМРІЯЛА БИ, ЩО
СТІЛЬКИ ЛЮДЕЙ
ПІДКЛАДУТЬ СВОЇ ПЛЕЧІ
ПІД МІЙ ХРЕСТ
І НЕСТИМУТЬ ЙОГО**

Під подушками у пані Олі лежить зошит із віршами. Їх вона писала ще три роки тому, коли пальці рухалися. Зараз руки деформувалися. Гортаю сторінки, а пані Оля коментує:

“Я не поетеса. Вела зошити з різними записами просто для свого задоволення, ще вдома. Це Бог дає мені такі миті, коли надходить натхнення щось написати.

Якось, ще коли мама жила, владика Михаїл Сабрига (уже покійний єпарх Тернопільсько-Зборівський – авт.) вислав мені велику посилку. Це були релігійні журнали, газети. Я їх перечитувала і знайшла адресу монастиря Згромадження сестер Милосердя св. Вінкентія у Тернополі. Почала листуватися зі сестрами.

Те, як я потрапила до львівського дому сестер Милосердя Св. Вінкентія, це чудо. Як я вже казала, по смерті мами мене доглядав брат. Він отримав травму хребта і був змушений лягати в лікарню. Але через те, що я потребувала догляду, не міг. Я дуже

просила Бога, щоби дав когось, хто опікувався би мною. Просила і своїх покійних батьків. Через якийсь час мені приснився сон, що я на великій галявині. А там черга до двох панів. Один із них молодий, а другий – старший. Стаю у чергу. Коли підійшла до них, вони мені кажуть: «Нічого не проси. За тебе вже мама попросила». Через кілька днів після сну сестри з Тернополя самі мене знайшли і сказали, що у Львові для мене звільнилося місце”.

Пані Оля каже, що протягом дня дуже зайнята. Дивуюся і запитую, чим займається. Розказує:

“Маю книжки. Як можу, то читаю. Хоч інколи бувають дні, коли і сторінки прочитати не можу. А так, то собі молюся. На жаль, зараз уже не можу відписувати листи.

Але багато не нарікаю, бо вважаю, що не варта тієї Божої любові, яку маю. Настільки Бог мене вділяє тією своєю любов’ю і опікою через людей. Я ніколи навіть не помріяла би, що стільки людей підкладуть свої плечі під мій хрест і нестимуть його. І вдома, і тут. Це неможливо собі уявити. Господь дає силу перебороти все. Навіть коли тобі важко на душі, то все одно Бог тобі дає якусь потіху. Хтось просто може тобі зателефонувати. На все це Божя воля. Без неї ніхто нічого не може зробити. Я не могла би навіть на тому ліж-

ку лежати. І так само ті вірші чи те, що молюся. Це Господь дає сили молитися. Я дякую Богу за те, що дає і за те, чого не маю. І за людей... Хочеться, щоби Господь їх обігрів своєю любов’ю і милосердям, щоби сторицею віддячився за все, щоби кожна людина відчула Його присутність, те, що Він тут. Я тільки прошу, щоби Господь давав мені сили, бо хочеться кожному приділити хоч по хвилині на день молитви”.

Розмову закінчуємо. Мене вражає, що після 39 років непорушного лежання на одному місці вона просить в Бога сили, щоби молитися за інших. Не нарікає, не звинувачує Його у своїх стражданнях. Вона постійно у тяжкому стані. Бог не зцілив пані Олю фізично. Але Він зробив чудо для інших, бо залишив її жити, аби вона своїми слабкими руками перебирала зернятка вервиці, молячись за нас.

Я так і не наважуюся зробити фото пані Олі. Але спробую її описати. Ростом вона напевно з 1,5 метри. З-під ковдри видно худенькі руки. Лице овальне, дуже чисте. Світла шкіра і легкий рум’янець на щоках справляють враження, наче на неї щойно повіяв свіжий весняний вітер. Волосся таке ж світле. Але найчіткіші є брови. Вони наче дві ялинкові галужки. Світла жінка. Хочеться, щоби її лице залишилося у моєму серці. 🕯

**Я ТІЛЬКИ ПРОШУ, ЩОБИ
ГОСПОДЬ ДАВАВ МЕНІ
СИЛИ, БО ХОЧЕТЬСЯ
КОЖНОМУ ПРИДІЛИТИ
ХОЧ ПО ХВИЛИНЦІ НА
ДЕНЬ МОЛИТВИ**

